

men jeg vil ikke spille Liden med at komme med Forslag. Der kunde ogsaa være en Anledning for Thinget i den store Smødekommen, der er viist Folkethinget fra Landstingets Side. Jeg tilstaaer, at jeg for mit Bedkommende har følt mig bittert stuffet ved denne Smødekommen. Jeg har stemt med Ministeriet, har stemt med Høire under Finantslovens Behandling og er atter og atter bleven slaaet, men har saa sat mit Haab til, at naar nu Finantsloven kommer over i Landstinget, saa vil dette nok tage den og den Ting under Overveielse, og naar Landstinget og Regjeringen slaa sig sammen, saa er det nok muligt, at der sker den og den Forandring i det Vedtagne. Men jeg er rigtignok bleven bittert stuffet ligesom alle de, der have sluttet sig til Regjeringen. Den Finantslov, med Hensyn til hvis Enkeltheder man har yttret sig saa skarpt, saa dadlende, som man har fundet saa uforsvarlig, den gjør man aldeles ikke Noget ved, naar den træder ind over Landstingets Tærffel. Sædvanlig skulde jo Gjærning svare til Ordene, der skulde være en Samstemning i den Henseende; men det forekommer mig ikke at have været Tilfældet ved Landstingets Behandling af Finantsloven. Bestemmelsen af den i Folkethinget vedtagne Finantslov er overmaade streng. Ordføreren siger, at dersom en privat Mand har sig saadan ad med sine egne Anliggender, som Folkethinget har baaret sig ad med Statens Anliggender, skulde han gjøres umyndig. Og efter at man har sagt disse stærke Ord, saa stemmer man for at vedtage Loven uförändret! Det er det, jeg ikke forstaaer. Jeg vilde nok have ønsket, at man havde været mindre stærk i Ordene og derimod havde taget sig noget mere af Sagerne, og der er ikke saa saa Sager, der virkelig kunde trænge til, at man havde taget sig af dem. Men De, mine ærede Herrer, som høre til Flertallet og have mødt en saadan Smødekommen, en saa mageløs Smødekommen baade hos Regjeringen og hos Landstinget, De bør nu vise Deres Paakjonnelse ved ikke at være saa grusomme strax at ihjelslaa denne Lov, men lade den gaa over til 3die Behandling. Landstinget har jo rigtignok viist stor Blodtørst med Hensyn til en anden Lov; det var den midlertidige Finantslov. Det er, som om dets Brede er gaaet ud over den midlertidige Finantslov. Enten man vedtog eller forstafte den, havde jo iøvrigt Intet at betyde, naar Finantsloven var vedtagen. Men det undrede mig rigtignok at se den Roldfindighed, hvormed den høitærede Conseilspræsident har set sit eget Barn blive slaget. Men det maa være Landstingets og Regjeringens

Sag. De Herrer her skulde ikke træde i det Fodspor! De maa stemme for Sagens Övergang til 3die Behandling!

Förste Viceformand (Høgsbro): Jeg tror at burde henstille til ærede Talere ikke at komme for meget ind paa Forhandlingerne om Finantsloven i det andet Thing.

Conseilspræsidenten (Gstrup): Det ærede Medlem, der nu satte sig, beklagede, at Finantsloven ikke var bleven sendt tilbage til dette Thing med Öndringer. Jeg tror, at det ærede Medlem der er i god Överensstemmelse med sine Partifæller i dette Thing. Grundene, hvorfor Landstinget viste den Resignation ikke at foretage Öndringer, tilkommer det ikke mig at gjøre dette Thing nærmere opmærksom paa, end hvad der allerede foreligger gjennem Landstingsudvalgets Betænkning og gjennem Forhandlingerne i det andet Thing. Naar det ærede Medlem nu ligesom flere Gange tidligere anbefalede, at man her skulde vælge eller rettere skulde følge det gamle prøvede parlamentariske System, antager jeg, at det ærede Medlem dermed mente det System, som i Narhundreder har været gjældende i England, men det behøver viist ingen nærmere Paavisning, i hvilken Grad Repræsentationsforholdene ere forskjellige i England og her, og at alene deri ligger der tilstrækkelig Grund til, at dette gamle prøvede engelske parlamentariske System aldeles ikke er paa sin Plads her. Der er jo, som bekendt, blandt Andet i England kun eet valgt Kammer, medens vi have to valgte ligeberettigede Kamre. Det lyder jo som en simpel og let følgelig Regel, at efter dette gamle, prøvede parlamentariske System skal det Ministerium, som ikke kan sætte sin Villie igjennem, gaa. Det kunde jo være ganske kuriöst, naar et Forsøg paa at bringe denne Regel i Anvendelse, blev gjort; det vilde efter min Mening sandsynligvis føre til, at vi kun fik 8te Dages Ministerier her i Landet, om vi overhovedet fik noget, thi jeg ser i Virkeligheden ikke, hvilke Midler et Ministerium har til at sætte sin Villie igjennem, naar de to Kamre ere uenige — det vil sige, hvilke Lovlige Midler det har. Det vilde sandsynlig føre til en endnu hurtigere Ministerveksel her i Landet end den, man har kjendt hidtil, endog saa i de Lande, hvor man er vant til, at Ministerierne kun føre en Dognitværelse, dersom det ellers overhovedet skulde være muligt for Kronen at finde Ministre under disse Vilkaar, Noget, jeg i allerhøieste Grad beviibler. Den ærede Ordfører har jo aabenbart taget Förargelse af min Slutningsudtalelse ved Mødet